

BISERIC'A si SCOL'A.

Fóia bisericésca, scolastica, literaria si economica.

Ese o data in septemana: Duminec'a.

Pretiuu abonamentului:

Pentru Austro-Ungari'a pe anu . . .	5 fl.— cr.
" " " " 1/2 ann . . .	2 " 50 "
Pentru Romani'a si strainetate pe anu . . .	7 " — "
" " " " 1/2 " . . .	3 " 50 "

Pretiuu insertiunilor:

Pentru publicatiunile de trei ori ce contienu cam 150 cuvinte 3 fl., pana la 200 cuvinte 4 fl. si mai sus 5 fl. v. a.

Correspondintele se se adreseze Redactionei dela „BISERIC'A si SCOL'A" in Aradu, la institutul pedagogicu-teologicu, éra banii la secretariatulu consistoriului romanu ortodoxu din Aradu.

Caracterulu supranaturalu alu crestinismului.

Lupt'a ce decurge cu multa inversiunare intre interpretatii teologi si o parte din invetiatiu profani, se raporta la intrebarea: óre Ddieu si crestinismulu se guverneze omenimea, ori rationalismulu si naturalismulu, care nu recunosc legile revelatiunei? Acésta lupta de principiu in esintia e conetana cu neamulu omenescu, si omulu rebelinte o pórtá in contra creatómulu seu din momentulu, candu a datu crediementu savintelorn satanei: „Veti fi ca Ddieu cunoscandu binele si reulu.“ ¹⁾ adeca veti ff nemarginitu intiepti si liberi, încátu nu veti mai avé necesitate de Ddieu.

Ce a resultatu apoi din indivinisarea naturei omenesci, din resturnarea ordinei morale? La acést'a raspunde paganismulu cu fetii sei desfráulu si barbari'a. Dicandu-se pre sine intielepti au nebunitu, declarandu-se liberi au devenitu sclavi, precum dice Pavelu, apostolulu gintiloru.

Cu adevératu, mantuatoriulu Christosu a frantu státestea imperatiloru lumei, dar in chipu de pedé-asa elu a lasatu pentru cei ce nu vor crede in divinitatea lui, ca se órbece in mai grósa intunecime, de cretinu paganiu: „Cá de m'ar ff ocaritu vrasmasiulu asi rabdatu . . . éra tu omule carele impreuna cu tine te-ai indulcitu in mancari, in cas'a lui Ddieu tu umblatu cu unu gandu.“ ²⁾ Pentru aceea, tóte savintunile, cari au lapadatu principiile crestinismului disparutu de pe faci'a pamentului, cadiendu ánu in demoralisatiune si dupa aceea in manile tiratoru. Europa e aproape de acestu momentu! Séu va optá principiile crestinismului de basa intru reorganizarea sa sociala, séu se va espune la o totala decadá; progresulu afora de crestinismu este eféru, este numai unu stadiu alu disolutiunei sociale! In acestu caosú de idei, ce astadi coversiesce

principiile si le intuneca, cine se fie farulu luminatoriu care se ne lumineze in cercarea adevérului si a libertatii? Acést'a e numai credinti'a in divinitatea lui Christosu. Acésta biruintia ce a invinsu lumea, este credinti'a nóstra.“ ¹⁾ Divinitatea lui Christosu este centrulu crestinismului, ére crestinismulu este mosconitoriuulu spiretului lui Christosu, care inainte cu doua mii de ani a renoitu societatea omenésca si o va renoi si in presinte, insa numai daca societatea va adoptá si urmari cu trupu cu sufletu principiile eterne a le crestinismului!

Principiile fundamentali a le religiunei crestine sunt acestea: Ddieu din indurarea sa nemarginata, chiar dintru inceputu a creatu pe omu pentru perfectiune si fericire supranaturala, insa in urmarea pecatului faptuitu de protoparinti nostri, indepartandu-ne dela scopulu nostru supranaturalu, Ddieu din amórea sa nemarginata, prin unulu nascutu fiulu seu, prin Iisusu Christosu, ni-a recastigatu donurile supranaturale, ce le pierdusemu, facandu-ne érafi fii lui, prin rescumperarea dela pecatu. Éca aci dovád'a cea mai eclatanta pentru divinitatea lui Christosu, pentrucá precum la creatiune asia si in plenitudinea timpului numai Ddieu póte ff isvorulu fericirei nesfersite.

Acestu complexu de articoli de credintia si legi morale impreuna cu gratia divina, constituescu religiunea crestina, a carei representante si organu divinu este biseric'a, ea ca atare este de unu caracteru supra naturalu, cu cari numai Christosu a potutu se infrumsetiéze mirés'a sa, maic'a nóstra bisericá. Desbracatu de caracterulu seu supranaturalu, crestinismulu încéta d'a mai fi crestinismu, loculu lui ilu cuprinde rationalismulu si naturalismulu, care ne putendu aperá veritatea, dreptulu si moralitatea de stricatiunea pecatului originalu, se confunda in ateismu si apoi in nihilismu.

(Va urmá).

¹⁾ Fac. III. 5.

²⁾ Ps. 53. 13. 14. 15.

¹⁾ I. Ioan. 5. 4.

Despre scóla in genere, si despre cea crestina ortodoxa in specie.

(Continuare).

VII.

Dara si in sciinti'a *medicinii* inca este unu certu momentu divin, cea da'ntaie litera acesteia se incepe cu peccatulu stramosescu. Dumnedieu si in privinti'a trupului a creatu pe omu nemuritoriu, si numai dupa ce a caditu din calea adeverului si moralitatiei, i-a dictatu pedépsa meritoriala „cà inmultindu voi inmultí necasurile tale, si intru aceste vei muri“. Inse acésta pedépsa a dreptatiei eterne, totu dea-una a fostu percursa de iubirea si mangaerea cea nemarnita de parinte, si spre alinarea acestoru dureri au inspiratu in sufletulu unoru barbati de specialitate, sufletu de sciintia si pricepere, ca se participeze si sucurga intru ajutoriu si vindecarea raneloru de apropelui seu. Dumnedieu puterea sa vindecatóre o-a ascunsu si in fiintiele esistinte a naturei, ca asia cea se servésca de medicina si reinsanatosiare naturala dupa adagiulu *natura est optimus „medicus“*. Morburile intru altele numamai trupulu omului ilu ataca ei si sufletulu, prin urmare putemu distinge trei clase de morhuri, morbu naturalu care ataca numai trupulu, morbu sufletescu séu moralu care reutatea sa o invesece, in totu feluulu de peccate, si spiritualu care se manifestéza prin turburarea facultatiloru intelectuale; calamitatea si ból'a trupésca o vindica singuru mediculu, cea sufletésca biseric'a, éra cea spirituala biseric'a alaturea cu mediculu.

Durere inse cà in timpulu nostru pre medicin'a sufletésca a bisericeii adeca pe rugaciune fórte pucinu dau. Desi mediculu scrutante numai decátu póte observá, cà adeseori din unu morbu micu se nasee unulu mare de mórte: si altulu de mórte pere si se preface in nimica, si acést'a observandu e cu neputintia se nu-si aradice cugetulu la Dumnedieu si se recunósca, cà dupa placulu seu celu intieleptu pre care vrea ilu radica, pe care nu ilu sbicuiése cu bóla si mórte; precum adeca pre uuulu voiesce a-lu remunerá si pre altulu a-lu pedepsi ca se arate de góla medicin'a mentala omenésca, si se arate cà elu este Domnulu atotu puterniculu a vietii si mortii.

Si in acestu casu nu-se póte cuprinde cu mintea cum se potu unii invetiati cufundá in noroiulu materialismului, séu mai bine a animalismului, netienendu alta pre omu decátu de o masa mai maestrita, si unu animalu provediutu cu simtiuri mai ascutite decátu cele lalte animale? Cine póte garantá cà unu asia omu invetiatu negatoriu de Dumnedieu si sufletu, nu ne-va stange viéti'a si din capritiu, interesu si isbanda, provediutu fiindu spre acést'a, si cu o diploma rugenita? câtu e dara de inferiora si neexplicavera si de o data si periculósa medicinarea daca umedial'a vietiei sale, nu-o suge din spiritulu lui Dumnedieu?!

Nu altmintroa stá lucrulu si cu *sciintiele de statu*. Destinulu sciintiloru de statu consiste intru a conduce pre poporulu respectivu prin dreptate la prosperitatea si fericirea sociala, prin urmare statulu nu s'a desvoltatu dupa cum dice sco'la lui *Rousseau* din voi'a arbitriului individualu, ei s'a formatu din insasi viéti'a; asia dara e o necesitate Dumnedieésca in viéti'a, e effuinti'a voei personale alui Dumnedieu, pentrucá individualitatea lui Dumnedieu e principiulu lumii, si ca atare e totu deodata principiulu tuturoru institutiuniloru, cari se baséza pe ideile eterne esentiale si reale. Precum omulu numai atunci se póte perfectoná daca si-póte impliní chemarea sa, asia si unu poporu numai atunci si-va ajunge destiniulu si vocatiunea sa, daca si-va puté conservá individualitatea. Individualitatea unui poporu e natiunea sa, care nu si-au datú siesi singuru, ei dela Dumnedieu i-s'a datu si cu acést'a i-s'a preserisu si legile dupa care se-si póta nobilitá nationalitatea si a-se fericí pre sine.

Ací nici decátu nu intielegemu acea libertate ce aplica pseudoliberalii nostrii din iubire catra sine astu nationalitatiloru, ei libertatea care o preserie sant'a scriptura, cà Dumnedieu a oranduitu viéti'a nationalitatiloru. Si a facutu dintrunu sange totu némulu omenescu, se locuiesce preste tóta fati'a-pamantului, asiediendu hotarulu locuiesciloru.“¹⁾ Dispusetiunea acést'a Dumnedieésca, a deca elementulu religiunei in viéti'a statului sta in strinsa legatura cu altu contestu a santei scripture, dupa care statulu e o institutiune divina si stapanirile sunt dela Dumnedieu. Asa dara imperati'a lui Dumnedieu servése de modelu si de imparatiiloru lumesci, carii érași sunt pentru acea ca pretrensele se vina catra noi imperati'a lui Dumnedieu, ca dupa cum dice scriptur'a e tata tuturoru ómeniloru. „Pe truu acésta plecu genunchile mele catra tatalu Domnului nostru Isusu Christosu, dintru carele totu neamulu in ceru pre pamentu se numesce.“²⁾ Insa cu imperati'a lumesci s'a datu legile de susu, care pentru debilitatea si despotismulu omenescu, nici unu omu, nu le póte da altui om. „Si te-ai pogoritu catra densii din ceru si li-au datu judecati drepte si legile adeverului, porunci si indreptari bune.“³⁾ Dintru acestu principiu voru manecá sciintiele statulu in sco'la ortodoxa, prin urmare scóla ortodoxa tiene de chemare a lucrá spre restaurarea fundamentu inclatinatu, a societatiei omenesci, ca prin legile si voi'a Dumnedieu fiesce care dintre noi se-si afle garanti'a sa, pusii in contra despotismului, si Domnitorii in contra tócolorulu.

(Va urmá).

PLANGEREA

Santei Monastiri a Silvasiului din Eparhia Chatiaului din Pristop.

(Continuare).

Unati'a daca bine s'a asediatu,
Si cu toti deseversitu s'a impacatu,
Indata s'a aratu preteni'a
Cà a surpatu din Belgradu Metropoli'a;
Ca nici semnu se nu se mai gasésca,
De pravoslavie se se pomenésca.
Vai! se mai facu acum pomenire
Cu amaru si tanguire,
Câte reutati asupra mea venira,
Si cu totulu me pustiira.
Cà dupa ce Ardélulu cu papistasii s'a uniatu,
Si la Papa cu totulu s'a plecata,
Atunci si maic'a mea Tismana s'a scarbitu,
Si cu totulu pe mine m'a parasitu,
Si parintii calugari ne-au uritu,
Toti dela mine au fugitu.
Am remasu pustie si seraca
Ne avendu ctitori nici maica.
Atunci pismasii s'au sculatu,
Si de tóte partile m'a predatu,
Cei de prin prejuru Calvinii
Si cu unitii Romani,
Unii au luatú satele si mosiile,
Altii gradinele si vile,
Si din odóre ce am avutu,
Au luatú cine ce a potutu,
Si m'am facutu dupe prorocie,
Ca o coliba parasita intr'o viie,

¹⁾ Fapt. apost. 17. 26.

²⁾ Neemia sau a II. Esdru 9. 13.

Pustie si ofilita,
De toti cu totul parasita;
Pentru că nati'a eră neintemeiata
In Ardealu ascunsa si aratata.
Veniá la mine de multe ori parinti
Multi din multe parti,
Pentru ca se se odihnésca
Si pre mine dupre cuviintia se me grigésca.
Insa slugile lui Christosu a odichni n'au potutu
Că uni'a cu uniatii neincetatu ii-au gonitu.
Căci Ardealulu eră ingropatu totu cu uni'a
Precum de demultu, in reutati Ninivi'a;
N'a vrutu Ddieu se pierdia Ardelenii,
Precum nici atunci Niveitenii,
Că pre placutulu seu Domnulu l'a alesu
Pre prea cuviosulu Visarion si l'a trimesu.
Omu minunatu si plinu de daru,
Puternicu l'a trimisu la Ardealu,
La anulu o miie siette sute patrudieci si patru,
S'a descoperitu reutatea si pecatu,
Asia porunca avea se strige si se vestésca;
Ca toti se se pocaiésca.
Se nu remana cineva cu Papa in unire
Că va fi intru peire.
A strigatu in Dobra si in Deva si in Orastia.
Precum Iona trei zile in Ninivia.
A disu că cei ce sunt uniatii
Nu sunt crestini adeverati,
Si popii, de candu s'au unitu,
Nici o taina santa n'au seversitu,
Si altele multe a disu din scripturi,
Care sunt adeverate invetiaturi,
Atuncea daca s'a vestitu
Unati'a reu s'a bolnavitu,
Si i-s'a facutu rana mare,
Fiindu că a remasu la defaimare.
Apoi santulu de la Orasti'a
A venitu pe drumu in susu,
Si pana la scaunulu Selistei a ajunsu,
De Ddieu fiindu indreptatu,
Că acolo omu uniatu nu s'a aflatu,
Ci singuri prostatici Romani,
Si cu prostime bunii crestini.
Selistea este sub munte de-o parte,
Scaunu de siette sate.
In Seliste mi-se pare trei zile a siediuu
Cuventu si osfestanie li-a facutu
Si din Seliste in cetatea Sibiului a venitu,
Cu vladic'a Inochentie Clainu s'a intalnitu,
Multu cu densulu a vorbitu si l'a mustratu
Insa tôte cuvintele acelea nu le-am aflatu.
Numai acést'a antaiu i-a disu de impreunarea lati-
nésca
Cu totul se se parasésca.
Atunci langa vladic'a protopopulu Baianulu s'a aflatu,
Acest'a cu ocara s'a radicatu,
Asupra acelu omu cuviosu,
Cu hula numindu-lu paduchiosu.
Si de graba ticalosulu de elu s'a bolnavitu,
Din Sibiulu bolnavu a esitu,
Si pana a casa paduchii l'au napaditu,
Si mancandu-lu de viu a muritu.
L'au dusu pre Visarion si la divanu,
In gubernie se-lu véda cine-i si ce felu de omu.
In divanu daca s'a dusu,
Totu adeverulu l'a spusu,
Si li-a spusu de vor voi
Se li arate pre Atanasie, celu unitu
Cum sta întregu, neputreditu;
Căci este de biseric'a resaritului despartitu

Si pentru aceea sta impetritu si afurisitu.
Atunci unu boiarinu,
De lege Calvinu,
Din Divanulu guberniei s'a sculatu,
Si pre cuviosulu multu cu ocara l'a certatu,
Si multu ispitindu-lu, o dambla rea l'a gasitu,
Si abia din Sibiulu a esitu,
La curtea sa in Sumera a ajunsu,
Si chelasiului seu tôte a spusu.
Eu (dice) santului vostru tare m'am improtivitu,
Si éta cumplitu m'am bolnavitu.
Deci acelu jumetate s'a uscatu
Pe picioare n'a mai umblatu.
Insa a mancatu si a beutu,
Er a vorbi n'a mai potutu.
Ci numai ca o hiara a racnitu,
In vietia câtu a traitu.
Aceste câte s'au spusu,
Tôte s'au facutu
Că cei ce le-au vediutu si le-au auditu,
Tôte le-au marturisitu.
Si alte minuni de Visarionu s'au lucratu,
Mai alesu inca la Banatu,
La orasiulu Lipova, unde a fostu Episcopie,
Acolo prea cuviosulu de toti se scie.
Ninevia prin Iona s'a mantuitu,
Er unitii prin Visarionu nu s'au câitu.
Si au remasu totu in unire,
Spre a loru vecinica peire.
Pre Iona din mare l'a lapadatu afara,
Acea cumplita fiara,
Er cuviosulu Visarion fiindu pre uscatu,
Primejdie dela slugile Papei i-s'a intemplatu;
Ci unde-i puterea cea Dumnedicésca,
Nu póte reutatea omenésca.
Atunci Clainu, pastoru si Archiereu,
Temendu-se de Ddieu,
Ca nu cumva turm'a lui Christosu se piéra,
Si din manile lui s'o céra,
A voitu soboru mare a se face,
Tôte indreptandu-le si pre norodu se-lu impace,
Porunca protopopiloru a datu,
Scriindu se vie totu pop'a si unu omu din satu,
Ca dupre porunc'a archierésca,
La soboru se se gatésca.
Di renduita a insemnatu,
Si toti la scaunu s'au aflatu.
Vladic'a pre protopopi i-a luatu,
Cu ei in polata a intratu.
A disu, éta unati'a fu pana acum tainuita,
Er acum cu totul descoperita;
Pana acum a fostu legata,
Ca intr'unu sacu ascunsa si bagata.
S'a deslegatu si a esitu afara
Si se vede de toti in tiéra.
Si de veti voi cu toti se stamu,
Si de ea se ne spalamu.
Daca vom stá tóta tiér'a putemu
Cu totul se-o lapadamu.
Er unu protopopu din soboru s'a sculatu,
Si pre Archiereu cu obraznicie l'a mustratu.
Si i-a disu: Maria Ta totu Ardealulu stapanesci,
Si ca unu copilu vorbesci.
Au pentru unu calugaru mincinosu,
Se-mi lasu eu cinstea cea de folosu.
Vladic'a atunci s'a scarbitu
Si din soboru a esitu,
Si din palatu afara
La norodulu celu de prin tiéra.
Auditi, fiiloru, eu candu am venitu

Pastoriu la voi, in unire v'am gasitu
 Eu trebue se me ducu la imperatie,
 Puindu silintia se ve scotiu din unie.
 Deci soborulu s'a risipitu,
 Si Vladic'a de calatorie s'a gatitu,
 Acum nu mai este mangaiere,
 Ci plangere si durere.
 Candu Visarionu in Ardalu a propoveduitu,
 Atunci Petru Aronu dela Roma a fostu venitu,
 Din scoli forte invetiatiu,
 Er de pravoslavia ratacitu si indepartatu,
 Si candu soborulu de Clainu a fostu adunatu,
 Atunci si Petru Aronu in soboru s'a aflatu.
 O! de nu s'ar mai fi nascutu,
 Ca multe reutati acestu omu a facutu,
 Ca cate vladic'a in soboru a vorbitu
 Elu tote le-a fostu auditu.
 Si asupra celui ce i-a facutu lui bine,
 Si l'a hranitu pe elu cu pane,
 Calcailu si-a redicatu
 Si din scaunu l'a surpatu.
 Vladic'a Inochentie la Beciu a plecatu.
 Si in loculu seu namesnicu pe Nicolau a lasatu,
 Si ori ce pricini in clirosu se se intempleze,
 Tote de elu se se indrepteze.
 Aronu acum buna vreme a gasitu,
 Pre Inochentie la craias'a l'a piritu.
 Dicendu ca umbla cu faciarie,
 Si nu-i dreptu la imperatie.
 Er catra vladic'a s'a aratatu,
 Prietenu bunu dandu-i si sfatu.
 Insa prin scrisori l'a violenitu,
 Si pana la Roma l'a isgonitu.
 Acolo in robie s'a inchisu,
 Si in tota vietia sa a plansu.
 Apoi la Nicolae Balomireanulu s'a intorsu,
 Si din curtea archieresca cu urgie la scosu,
 Si nu numai ca l'a scosu si l'a gonitu,
 Ci si din Ardealu cu totu l'a pustiitu.
 Atuncea Selistenii
 Cu cei de langa ei imprejurenii,
 Au cautatu omeni se gasesca,
 Treb'a loru se li-o implinesca;
 Si cu totii s'au sfatuitu,
 Pe trei omeni au gasitu.
 Trei preoti si unu mireanu
 Din Seliste si din Scaunu,
 Preotulu Macinicu si cu Oprea Miclausiu,
 Si preotulu Ioanu din satulu Galesiu.
 Pre acesti trei au alesu,
 La cesaro-Craias'a au trimesu.
 Craias'a rugatiunea loru o-a primitu,
 Si cu dragu li s'a fagaduitu,
 Cumca ea sila loru nu le va face
 Ci se se odihnésca in pace,
 Si cu unati'a nimene se nu-ii silésca,
 Ci intru a loru pravoslavie se traiésca.
 Atunci Aron, ca unu leu racnindu, s'a sculatu
 Prin scrisori dupa ei a alergatu,
 Si cate trei in Viena ii-a inchisu,
 Si acolo vietia loru s'a stinsu.
 Aron cate reutati pana aci a facutu,
 Inca stapanie elu n'a fostu avutu.
 Atuncia cati-va protopopi Ardeleni,
 Prea ticalosi si violeni,
 Pre stapanulu loru Clainu l'au parasitu,
 Si cu Aronu lupulu s'au insocitu,
 Si ei cu totii au statutu,
 Mai mare loru l'au facutu.

Si fiindu ca unati'a reu se bolnavise,
 De candu Visarionu propovedui-se;
 Era ei acuma cu totii s'au pornitu,
 Se gasesca doftorie de tamaduitu;
 Dara nici cum n'au gasitu
 Ca Ddiu ii-a urgisitu.
 Aronu, vrendu ticalos'a unatie s'o intarésca,
 S'a sculatu cu putere tiranésca;
 Si in cincisprediece ani de dile,
 A facutu la crestini multe necasuri si sile;
 Pre unii din preoti ii-a amagitu,
 Si cu dregatorii ii-a cinstitu;
 Pre altii mai prosti cu minciuni i-a insielatu,
 Si invetiaturiloru sale i-a plecatu;
 Pre altii, neplecandu-se lui, ii-a prinsu,
 Si prin temnitia i-a inchisu.
 Unii in temnitia au degeratu,
 Si pitioarele de frigu le-au picatu,
 Altii de a lui groza si frica,
 Au fugitu neluandu nimica,
 Casele si mosi'a si-au parasitu,
 Si intru alte tieri au fugitu,
 Ale carora case cu totul le-a pradatu,
 Si nici asternutu copiiloru n'a lasatu.
 Dara cate orasie si sate
 De acest'a au fostu pradate.
 Intru acesti ani, ce mai susu am aratatu
 Trei omeni cu revna s'au aflatu,
 Tote a le loru au parasitu,
 Si la mine au venitu.
 Nu straini si dintr'alta parte,
 Ci dintr'acesta patrie, neavendu nici o reutate,
 Vasilie Toplitienu
 Si cu Pavelu Selistenu.
 Acestia de saraci'a mea nu s'au scârbitu,
 Ci ca pre fie-ce maica m'au iubit.
 Si indata s'au apucatu de chilli se le innoiesca,
 Ca intr'ensele se se odichnésca:
 Chilie le-au innoitu,
 Pre mine de gunoia m'a curatitu.
 Si alte chilli inca au mai radicatu.
 Care s'au fostu mai surpatu,
 Si au pusu multa nevointia
 Pentu mine cu credintia.
 Vrendu catu vor puté se me innoiesca,
 Si cu mine se locuésca.
 Din afara preste totu m'au acoperitu,
 Din launtru prea frumosu m'au zugravitu.
 Deci alti calugarasi s'au mai adunatu
 Si intru tote acestor'a au urmatu.
 Acum Aron ne 'ncetatu doria,
 Era Calvinii si Luteranii nu-lu ingaduiá,
 Pravoslavi'a se-o respésca,
 Ca se nu se mai pomenésca,
 Se vedi aici lucru mare,
 Ne saturatu de mirare,
 Ca vechea reutate
 Nu póte se face noua bunatate.
 Popii lui cei uniati,
 Erau bine intemeiati.
 Cu porunca imperatésca,
 Nimene din starea lui se nu se clatésca.
 Elu privileghi'a loru o-a stricatu,
 La domni se-ii stapanésca ii-a datu;
 Si o carticica dela sine a izvoditu,
 „Flórea adeverului“ o-a numitu,
 In protiva bisericéi cu totul mincinésca,
 Din gur'a iadului scosa,
 Si cu acest'a pe toti a impacatu,
 Si lui voie se fie Vladica i-a datu.

Deci daca dela toti voie a luat,
 Indata la tata seu Papa a alergatu,
 Pentru ca se-lu blagoslovésca,
 Unati'a se-o propoveduésca;
 Si dela imperatés'a putere a luat
 Si spre Ardealu l'a plecatu,
 Daca trebile bine s' au ispravitu
 La Blaj in scaunu a venitu.
 Daca in scaunu bine s'a asediatu,
 De lucrulu lui s'a apucatu;
 Vedi pre acestu lupu de Aravi'a
 Cum doriá se inghitia pravoslavi'a,
 O! cu totulu se-o piérdia,
 Séu câtu va poté se-o scadia.
 Antain, dupa ce a venitu,
 Molitfelnice si liturgii a tiparitu,
 Dintru care dogmele bisericeii a stricatu,
 Neghini si eresuri intr'ensele a semenatu.
 Pe preoti pre câtu ii-a potutu ii-a prinsu,
 Si in Blaj la elu ii-a strinsu;
 Care lui i-s'a plecatu,
 Pace si voie sloboda le-a datu;
 Éra câtu lui nu s'au supusu,
 I-a scosu afara in tergu si ii-a tunsu;
 Si a avutu putere se-ii batjocorésca,
 Éra de prectie n'a potutu se-ii lipsésca.
 Si pre altii dintru alui neamu nu ii-a crutiatu,
 Ci prindiendu-ii in catane ii-e datu
 Éra pe popa Ioanu dela Rachita,
 Elu ilu socotea, ca pre o vita.
 Si cu urgie a manatu de l'au prinsu,
 Si in Sibiu l'a trimisu,
 De unu anu l'a tienutu inchisu.
 Insa pentru a lui multa rabadare,
 Ddiu a facutu cu elu mila mare;
 Dara inca alte câte Aronu a facutu,
 Cine póte se le prindia in cuventu.
 O! reutate nespusa,
 Prinsa si strinsa cursa;
 De care numai daca gandesci,
 Fórté te ingrozesci,
 Mai vina inca dupa mine si vedi,
 Lucru de care se te minunezi,
 Se mergemu in satu in Cutu,
 Se vedi vrasmasiulu Aronu ce a facutu,
 Cátu a fostu fiscusiescu satu,
 Éra Aronu l'a cumperatu,
 Ca pre copii in scola se-ii hranésca:
 Si cu invetiatur'a se-ii procopsésca;
 Dara cum ii-a procopsitu,
 Ti-voiu spune mai la sfersitu.
 Intru acelu satu erá biserica crestinesca,
 Zidita de unu Domnu din tier'a Romanésca,
 Cu ticle rosii acoperita,
 Si din launtru prea frumosu zugravita.
 Cà vrendu elu pravoslavi'a de totu se-o piérda,
 Nu putea biserice'a crestinesca se-o védia.
 S'a sculatu pismasiulu de o-a surpatu,
 Si pana in pamentu o-a stricatu,
 Si alta in loculu ei a ziditu,
 Precum elu a voitu.
 Apoi dupa ce copii toti la scola s'au strinsu,
 Pre toti la catane ii-a prinsu;
 Pre altii ii-a numitu tisturi mai mari
 Pre altii ii-a pusu se fie caporari.
 Asia pre toti ii-a scrisu si ii-a insielatu,
 Cu catalogu la nemti ii-a datu.
 Pre unii dupa ce in óste ii-a luat, departe ii-a dusu,
 Unde nici cu gandulu n'au ajunsu;
 Altii mosi'a, casele si parintii au parasitu,

Si prin alte tieri au pribegitu.
 Si in tóte partile s'au dusu,
 Pana si la tier'a noua au ajunsu.
 Si asia ii-a procopsitu,
 Cà pre toti ii-a respitu.
 Vedi reutatea cea nespusa si mare,
 Carea sfersitu nu mai are.
 Crestinii credinti'a loru o pazescu,
 Éra silnicii ne'ncetatu ii dosadescu.
 Trei negutiatori cu Visarionu s'au intalnitu,
 Candu la Sibiu au fostu venitu.
 Unulu dintre acesti trei,
 A fostu pansarulu Andrei;
 Acestia pre multi pentru unatie au sfatuitu,
 Si ca se nu-o primésca ii-au intaritu.
 Acést'a, Aronu daca a auditu,
 Asupra loru, ca unu silnicu, s'a pornitu,
 Si pe câte trei i-a prinsu,
 Si in temnitia la Belgradu ii-a inchisu.
 Unulu dintrensii cu numele
 Ioanu Maegutia s'a bolnavitu,
 Si cu penetele in picioare a muritu.
 De acést'a tiranulu s'a rusinatu,
 Si pre cei doi, slobozindu-i, in pace ii-a lasatu.
 La midiloculu Campiei la Pogacéoa in satu,
 Unu crestinu prea vitézu cu numele nemesiu Tóderu
 s'a aflatu,

Pre multi ómeni invetiandu-i
 Si intru pravoslavnic'a credintia intariudu-i,
 Si de acést'a Aronu a auditu,
 Si nici decum nu l'a suferitu;
 Ci fetiorii popiloru i-a adunatu,
 Si cu haine catanesci ii-a imbracatu.
 Acestia pre campie in susu s'au dusu,
 Pana la satulu Pogacéoa au ajunsu.
 Acolo se vedi ce talharii au lucratu,
 Pe nemesiu Tóderu in curtea lui l'au impuscatu.
 De acolo inapoi s'au inturnatu,
 Si cu slujb'a loru lui Aronu s'au inchinatu.
 Multa au fostu crestinii dosaditi,
 Dara inca n'au fostu biruiti.
 Acum ce se dicu séu se graiescu,
 Cà fórté me ingrozescu,
 De acestu prea vitézu barbatu,
 Pentru lucrurile rele, ce a lucratu,
 Care inainte i vor merge,
 Si vin'a lui nu se va sterge.
 De manie s'a umplutu ca unu pardosu,
 Si asupra cinului calugarescu s'a intorsu,
 Ca de totu se-lu prapadésca,
 Prin Ardélu se nu se mai gasésca;
 Monastirile cele de pétra le-a surpatu,
 Schituriloru de lemnu focu le-a datu;¹⁾
 Si daca tóte le-a risipitu si le-a stricatu,
 Gur'a lui spre hula a cascatu,
 (Dice) nu gertfelnice am stricatu,
 Ci case talharesci am surpatu.
 O! de te-ar fi arsu foculu Blasiu,
 Cà tu multe reutatei lucrasi.
 Tu din inceputu de la stramosi;
 Ai avutu stapani tirani si necredintiosi;
 Cà intru tine a fostu muncitu,
 Sava archiereulu si metropolitu,
 De necredintiosulu Apafi Mihaiu,
 Alu tieriei calvinu craiu.
 Acestui Apafi Aronu intru tóte a urmatu,
 Inca si mai tiranu s'a aratatu.
 Apafi pre Metropolitulu Sava l'a omoritu,

¹⁾ Eta aci deslegata enigm'a, pentru ce in Transilvani'a nu
 avem nici o monastire numai ruinele loru!
 Red.

Țr Aronu multi preoti si mireni a prapaditu ;
 Mihaiu Apafi biserici n'a stricatu,
 Țr Aronu cincidieci si patru a surpatu ;
 Lucru ca acest'a n'a facutu,
 Mai nici tiranii cei de demultu,
 Aceia pre mucenici ii munciá,
 Țr bisericile se zidea ;
 Acest'a bisericile a risipitu,
 Si pre crestini ii-a dosaditu.
 Tóte acestea inainte i vor merge,
 Si pecatulu lui nu se va sterge.
 Țr acum la inceputu intorcú cuventulu,
 Si voiú face si sfarsitulú ;
 Cum ceriului am vestitu,
 Si pamentului m'am tanguitu,
 Ómeniloru am aratatu,
 Tóte câte mi-s'a intemplatú,
 Intru aceste vremi cumplite si cu durere,
 Câte am patimitu eu ticalós'a ne avendu nici o

mangaiere,

Séu pre cineva se me strajuésca,
 De vrasmasi se me pazésca ;
 Am acceptatu ajutoriu dela resaritu,
 Elisaveta, ¹⁾ fiindu de parte, n'a venitu,
 Aveam nadejde de pazitori despre apusu,
 Se-mi vie despre Dunarea din susu. ²⁾
 Si acceptamu cu multa bucurie
 Dela Buda pre Vladica Dionisie se vie ;
 A venitu, dar nu se-mi folosésca,
 Ci numai, ardiendu eu in focu, se se incaldiésca. ³⁾
 La anulu o mie siette sute siese dieci si doi,
 Mi s'a sculatu asupra-mi pismasi noi,
 Pavelu Aronu dela Blasiu
 Si Nopcesti catolici din Silvasiu,
 A carora nume la amendoi,
 Le cuprinde unu pocoi.
 Se fie cas'a lorú pustie,
 Si cu cei drepti se nu se serie.
 Si Aronu pre unii din calugarasi i-a prinsu,
 Si in temnitia la Sibiiu ii-a inchisu,
 Diece luni si jumetate,
 Ne avendu ei nici o reutate ;
 Nici scarba mare au avutu,
 Sciindu cá toti asia au patimitu.
 Era altii de a lui groza si frica,
 Au fugitu ne luandu nimica,
 Si au trecutú in tier'a romanésca,
 Acolo de eretici se se odihnésca.
 Acestu Vladica Aroneanulu
 Stinga-lu Ddieu cu totu neamulu ;
 Cá s'a sculatu cu calvinii de au venitu,
 Si pre mine cu totulu m'a pustiitu.
 Gradinele au stricatu si le-au surpatu,
 Chiliele cátu a potutu le-a derimatu ;
 Țr pe mine se me surpe josu n'a potutu,
 Cá pravu si tunuri n'a avutu ;
 Ci lemne in launtru a gramaditu si le-a aprinsu,
 Arda-lu foculu gheenei celu nestinsu.
 Acum pismasiulu s'a bucuratu
 Monastirea Silvasiului o-a surpatu ;
 Dar nu-i Monastirea Silvasiului ci a lui Ioanu Bo-
 goslovului ;
 Deci santulu Ioanu pentru mine,
 Va raspunde la judecat'a ce vine,
 Unde pismasiulu nu va puté raspunde,
 Si vin'a nu-i-se va ascunde.

¹⁾ Alusiune la ajutoriulu Rusiei.

²⁾ Alusiune la tíera Romanésca.

³⁾ Din aceste strofe, se vede cá autorulu, a fostu mai multu ro-
manu decâtu calugaru fanaticu.

Red.

Pre calugarasi din Sibiiu ii-a scosu
 Si ii-a scosu si ii-a gonitu pre Oltu in josu,
 Surguni in tíer'a Romanésca.
 De mine se nu se mai pomenésca,
 Toti acum pentru mine vor uitá
 Țra petrile neincetatu vor strigá,
 Se fie de toti si de biserica blastematu,
 Acel'a ce m'a surpatu
 Si de santii parinti afurisitu,
 Cel'a ce m'a pustiitu :
 Partea cu dreptii se nu-ii fie,
 La cerésca imperatie.

D i v e r s e .

* **Pressanti'a Sa Parintele** Episcopu Ioanu Metian
 a reinturnatu joi séra din visitatiunea canonica, lasandu in
 presiunile celea mai bune asupra poporului. In privinta
 acést'a ni se serie din Gurahontiu urmatórele: Paroch
 Gurahontiuului impreuna cu altele 8 din giurulu ei, avu
 doua di de rusalii, rar'a onóre si fericire de a-si vedé imp
 nita justa si legitim'a dorintia de a vedé pre Archipast
 ulu seu in mijloculu ei, si ce e mai multu, celebrandu
 liturgie in modesta ei biserica, incunjuratu de d. protos
 celu, doi protoerei, 3 ierei si unu diaconu. In adeveru is
 ria eclesiastica a diecesei Aradului nu este in stare
 ne arate pre vreun ierarhu alu ei, carele pentru acest
 parti ortodoxe se se fie aretatu cu atáta condescender
 ca actualulu archiereu prea bunu alu nostru. Noi preotini
 si credintiosii din acestea parti nu posedemu limbe alie
 de bine graitóre, cátu se putem, din destulu laudá si m
 tiami prea bunului nostru archiereu pentru acesta ma
 vadiuta ce ne facú. Oficiulu divinú a culminatu in cuventu
 de invetiatura rostitu de Inaltu Prea Santia Sa. caru
 termini bine alesi, cu argumente poterice ne a indemna
 la activitate spirituale si la economie rationale. Dupa fine
 s. liturgie Inaltu Preasantia Sa insotitu de toti conlita
 gisetorii si alte notabilitati laice a bine voitu gratios a d
 cinde la cas'a preotulu Ioanu Mera parochu in Hontisio
 unde fu preparatu unu prandiu frugale, dupa a caruia inc
 ere Inaltu Prea Santia Sa a porcesu catra Halmagi
 nainte de a incheiá acést'a referada scurta nu potú im
 lasá a spune, cumca acést'a visitatiune canonica a lunc
 unu farmecu divinú in inimile credintiosiloru de aici, s
 cátu de acum nainte suntem securamente indereptatii
 sperá, cumca afacerile nóstre atátu eclesiastice cá
 scolastice si fondationali, vor luá unu aventu amesuratu s
 imului scopu alu lorú.

* **Banchetulu V. Alecsandri.** Cetimu in „Timpulu
 Eri séra, vineri in ³/₁₅ Iuniu in sala teatrului national
 a avutu locu banchetulu datu de catra inteligenti'a bucur
 ceana in onorulu biruitorulu de la Montpellier. In cap
 banchetulu presidá onor. d. Cretiescu, antaiulu preside
 alu inaltei curti de casatie. Alaturi, la drept'a sa, se
 stralucitulu óspe, cantaretiulu incoronatu alu latinitatii.
 acelasi rendu, de o parte si de alta, siedeau ministri de c
 te, de justitie si resbelu, dd. V. Boerescu, Teodoru Rosc
 generalu Florescu, Dimitrie Sturdza si alti fruntasi ai
 tiei. Toti acestia, precum si elit'a tuturorú claselorú so
 tatii nóstre, fara deosebire de partidu politicu, parasindu
 clipa luptele dilnice, se adunasera se serbatorésca cu v
 buna pe marele poetu, caruia i-a fostu datu ca prin tal
 tulu seu se castige cunun'a de lauri a gintei latine, pen
 onorulu si stralucirea natiei romane. Toastulu de deschid
 l'a ridicatu onor. presidentu, inchinandu pentru Marile
 Domnulu si Doamna Romaniloru si pentru V. Alexandri,
 care poetulu latinitatii a respunsu. Dupa ce a adusu ma
 tumiri lui Dumnedieu, cá l'a alesu pe densulu se stralucés
 numele de Romanu pe campulu literaturii, precum a al

pe Maria Sa Domnulu si pe ostasi nostri ca se stralucéscă acestu nume pe campulu de bataie, — a inchinatu pentru nati'a Romana. „Se lucramu, Romani, — a disu poetulu — si se nadajduim in isbanda buna, căci, vorb'a stramosiloru nostri: Dumnedieu candu o vrea, din movila munte face.“ S'au ridicatu apoi mai multe toaste, tôte pentru nati'a romana, pentru poetulu ei, pentru Domnulu si Doamna ei. Vorbele poetului aprinsesera entusiasmulu in tóta adunarea, si candu s'a sfarsitu banchetulu, toti au plecatu cu inimile imbarbatate, cu sufilete otelitate. Da, — diceau toti, — vremurile prin cari trecemu grele sunt; furtun'a inca bate peste tiera; lupt'a pentru esistenti'a năstra nationala si politica e totu in toiulu ei; dar nu ne pasa! fie lupt'a cătu de cumplita, vom luptá, — vom birui. Unu poporu ca noi nu pôte pieri. Căta vreme in muntii Carpatiloru or fi „Curceni, Romani de vitia veche,“ si căta vreme, prin vaile Daciei, or resună doinele si cantecele lui Alexandri, nati'a romana, mandra de numele ce pórtă, trebuie se traiesca si va trai!

* **Democratii socialisti**, din Germania, invitandu pe adeptii lor sub stégu, publica urmatoriulu apelu: „Desi legea contra democratiloru sociali ai Germaniei a caditu in parlamentu, totusi ne vedemu in faci'a mai multora persecutari ca mai nainte. Numerosii buni partisanu jacu prin temnitie, sute de acusari s'au ridicatu acum de curundu, intrunirile se inchidu de catra politie, adunările se disolva din motive cu totulu nascocite, serbatorile lucratoriloru se oprescu fara nici unu cuventu. Guvernulu si burgesi'a liberala s'au unitu pentru a-se luptá contra năstra, contra poporului lucratoriu. In contra unei asemenea aliantia trebuie ca lucratorii, trebuie ca toti amici democratiei sociale, amici libertatii si ai dreptului se remana uniti! Jertfe, mari jertfe ne costa pe noi apararea contra inaintarei partidei reactionare; jertfa ne costa lupt'a, ataculu contra ei; de aceea ori ce partisanu, care ar avé midilóce se depue obolulu seu pentru fondulu de agitare, pentru fondulu de alegere, si mai cu séma pentru fondulu de ajutorare, prin care vom puté aliná sörtea amiciloru nostri, ce jacu in inchisóre si sörtea familieloru lor. Datori'a ne chiama, omulu onestu trebuie se asculte“.

Nu maltratati pe copii! In orasiulu Vels, in Austria, muncitóra numita Maria, femeea unui Iacob Raberger, a maltratatu crudu pre o copila, numita Maria, fiic'a barbatului seu din antăia lui casatorie, in vresta de 2 ani si jumetate; mai intaiu, candu i-a datu de mancare, i-a împinsu lingur'a asia de adancu in gátu, că barbatulu seu s'a revoltatu in gradulu celu mai mare, si a batut-o indatu, dreptu pedépsa pentru acea barbarie, si pentru alte maltratari, ce suferise de la ea mic'a copila mai nainte. Selbatic'a femeie insa, iritata in gradu si mai mare, a voitu se-si recoreasca“ mani'a asupra nevinovatei sale victime, deci a apucat-o, si a asvarlitu-o prin aeru la departare de unu stangenu, in cătu biat'a suferinda a muritu peste doue dile! Dupa cercetarea facuta asupra corpului nenorocitei, s'a vedintu, că erá acoperita de vinatai din bataie, si unu picioru alu ei erá ruptu, celu pucinu cu 14 dile inaintea mortii sale! . . . Comunicandu scirea despre acésta bestialitate, ne simtimu revoltati si petrunci de cea mai mare durere; numai sentimentulu nostru de justitie se impaca, vedieudu, că tribunalulu din Vels, ocupandu-se cu acésta indignatóre marta, a condamnatu pre selvatic'a vitrega la 10 ani de inchisóre.

* **Unu gigantu chinezu.** — Am anuntiatu de căt-va timpu, că unu gigant chinezu avea se sosésca la Marsilia. Acum a si sositu. Unu redactoru alu diarului „Petit Marseillais“, care vroia se se incredintieze anume despre proportiunile fantastice ale gigantului, a remasu incremenitu. Nici-o-data, dice elu, nu a-si fi creduitu că o fiantia omelesca se fi pututu ajunge la asemine proportiuni. Daca nu ar vedé cine-va miscandu-se, privindu-te, suridindu-ti si daca nu l'ai audi vorbindu, l'ai luá dreptu gicantica caria-

tida, pe care sculptorii nostri o intrebuintieza la sprrijinirea balcónelor palaturiloru năstre séu dreptu nisce prodigióse statue aeriene, din cari căte-va modele se gasescu in muzeele năstre. Cu unu cuventu, nu e unu omu, ci unu colosu. Aici e casulu de a dice că trebuie se-lu vedi ca se credi. Totulu in elu e de minune proportionatu. Ati vedintu pe gigantulu Lepý; ei bine, luati duoi Lepý, topiti-i impreuna, faceti din amendoi unulu, mai adaugand si 33 centimentre de inaltime si veti avé o idee inca slaba despre ceea ce este gigantulu Chow-chi-Hang. Bratiele lui au celu pucinu circonferinti'a corpului unui copilu de diece ani, si piciórele lui, celu pucinu circonferinti'a corpului unui omu de talia mijlocie; căt pentru man'a sa, am mesurat'o cu a năstra si am gasitu că degetulu nostru din mijlocu erá tocmai la jumatarea degetului seu. Degetulu celu mare alu gigantului ar acoperi cu inlesnire o piesa de 5 fr. Chow-chi-Hang s'a nascutu in una din provinciile septentrionale ale Chinei; tipulu seu este acelu alu tatarului. Mancion in tóta puritatea sa, ceea ce nu va se dica că si in tóta frumseti'a sa. 'Lu credem usioru macar că asia de enormu si fórté puternic; — cu tôte aceste elu n'a pututu continuá starea de cultivatoru a parintelui seu; probabilu pôte din caus'a că pamentulu i erá prea josu. Gigantulu are versta de 32 ani, si, dupe cum se scie, nu e mai pucinu de căt de 2 metri si 35 centimentri de inaltime. Siepte picióre! De sigur e tot ce s'a pututu vedé mai mare in Franti'a, pana astadi; de aceea nu ne indoimu că va fi una din acele „great attraction“ alu Espositiunei universale pentru care este destinatu.

(**Unu diariu monstru.**) — Tôte esagerarile ce s'au pututu visá vre-o data in materie diaristica, sunt covarsite de Americani. Judece-se din faptul urmatoru: Se publica acum in Statele-Unite o fóie dilnica care nu este mai mica de cătu de 4 metri patrati. Acestu diaru cantaresce 231 grame, este compusu din optu pagine cari cuprindu o mijlocie de 35,000 de linii, adeca materia a doue numere din „Revue des Deux Mondes“. Unulu din numerile recente ale acestui diariu contine materiile urmatóre: Unu discurs bisicescu; unu romanu istoricu, o multime de articule diverse, dintre cari fie-care este atátu de mare ca unu articulu din „Revue des Deux Mondes.“ Unu poem de dimensiunea Henriadei; mai multe povesti: cinci séu sese novele; in sfarsitu, ca „Varietati“ — totu romanulu lui Victor Hugo: „Le dernier jour d'un condamné“. Times a caruia tiparire inghite pe septemana 6,000 chilograme de cernéla, este lasatu fórté multu in urma (Steu'a Rom.)

* **Respectulu de biserică.** Ducele d'Aumale comandá divisiunea francesă, cu centrulu in Besancon. Dilele acestea facandu in preajm'a acestui orasiu o plimbare cu sora sa, principes'a Clementina de Saxon-Coburg, intrá spră séra in biseric'a unui satu, unde se facea tocmai rugaciunea de séra. Obiceiulu din acestu satu, prescrie cu rigóre, ca crestini se stea in cas'a lui Ddieu separati dupa sex; ducele necunoscendu obiceiulu, se duse cu sora sa de bratiu in tind'a femeiloru. Atunci incepú unu murmuru apoi preotulu se sui pe amvonu si a inceputu contra pacatosului o strasnica filipica, provocandu-lu a trece in partea barbatiloru. Ducele ascultá cu umilire, si pana la sfirsitul serviciului, preotulu nu si luá de pe elu privirea-i maniósă. Ducele fusese imbracatu numai ca civilu, asia dara nu poté fi cunoscutu. Cugete cineva la mirarea turmei si pastorului seu, candu esindu din biserică, lu-veditura urcandu-se in trasur'a generalului de divisia, si resbunandu-se cu nisce ajutóre pentru seraci.

* **Doi teneri**, culegatori de litere, cu pracsă in patru limbe, se recomanda pentru a fi aplicati in cutare stabilimentu tipograficu. Informatiuni se potu capetá in tipografi'a lui Ștefanu Gyulai in Aradu.

Concursuri.

2-3.

Pentru ocuparea postului de invetiatoriu la scol'a confesionala din comun'a *Zaguzeni* protopresb. Caransebesului se publica concursu cu *termin de 6 septamani* socotitu dela 1-a publicare.

Dotatiunea anuala se cuprinde din 250 fl. salariu; 12 fl. 60 cr. din lasamentul rep. proprietariu S. Jakabfy; 10 fl. pentru trebuintile scripturistice; 8 fl. pentru conferintile invetiatoresci; $2\frac{1}{2}$ jugere de pamantu estravilanu, locuintia separata cu gradina de legumi si 6 orgii de lemne.

Doritorii de a ocupa acestu postu, au se trimite petituniile pana la numitulu terminu instruate cu documintele prescrise de stat. org. la protopresbiteratu; era pentru de a-si arata desteritatea in cantarile bisericesci si in tipicu, au se vina la biserica in domineci seu vreo serbatore se cante naintea poporului.

Comitetulu parochialu.

In contielegere cu preon. d. protopresb. tractual.

2-3.

Se escrie concursu pentru ocuparea postului de invetiatoriu la scol'a greco-orientala confesionala romana din comuna *Racasdria*, dieces'a Caransebesului, protopresbiteratulu Bisericei-albe, comitatulu Carasiu, la acumu de nou infiintata a III. clasa; dara alegendulu invetiatoriu va fi numai la pruncii si pruncele incepatori, — pana in 16. Iuliu a. c. st. v. in carea di va fi si alegerea.

Emolumente suntu: a) salariu auuale: 300 fl. v. b) optu orgii de lemne din care are a se incaldi si scol'a; c) si cuartiru liberu.

Doritorii de a ocupa acestu postu suntu avisati a-si asterne recursele lor bine instruate prescrijeloru statutulu organicu bisericescu pana in 10. Iuliu a. c. st. v. Pré-Onoratulu Domnu Iosifu Popoviciu, protopresbiteru in Jamu; caci cele ce voru incurge mai tardiu nu se voru lua in considerare.

Si in fine, fiacare recurentu are ase infaciosia in susu amintita comuna in vre-o duminica, seu serbatore in s: biserica spre a-si areta desteritatea in cantari si tipicu bisericescu.

Racasdria 26 Martiu 1878.

Comitetulu parochialu

In contielegere cu Protopopulu tractuale: Iosifu Popoviciu, proto.

2-3.

Pentru parochi'a vacanta din *Brestovetiu* ce apartiene la protopopiatulu Lipovei se escrie concursu pana la 25 Iunie a. c. in care diua se va tienea si alegerea.

Beneficiile parochiale suntu: Una sesiune de pamantu constatatore din 30 jugere catastrali; dela 38 de case cate una mesura bucate in bombe, si stol'a indatinata; parochi'a e de clasa III-a.

Se observedia ca jumatate din tote beneficiile susu aratate va folosii unu anu de dile o fiica neputinciose remasa de repausatulu preotu.

Recurentii au a trimite recursele lor Reverendisimului Domnu protopopu Ioanu Tierann in Lipova.

Brestovatiu in 25. Maiu 1878.

Cu scirea mea, Ioanu Tieranu, protopopu.

In urmare decisiunei V. consistoriu alu Caransebesului, se escrie concursu pentru ocuparea postului invetiatoriu la scol'a confesionala gr. or. romana din *Gorvia*, Prototpresbiteratulu Oravitiei, pana in 9 Iuliu a. c.

Emolumintele sunt: 300 fl. v. a. in bani, 4 orgii de lemne, cuartiru liberu, si gradina pentru legumi.

Doritorii de a ocupa acestu postu, au de asi trimite recursele lor instruate in intielesulu statutulu organicu, adresate comitetulu parochialu, Domnului Dist. protopresbiteru Iacobu Popoviciu in Oravitia. Insa de vreme ca acesta Comuna se afla si unu adiunctu a repausatulu invetiatoriu, se observa, ca in casu, deca adiunctulu n'aru de alesu, atuncea are se se bucare de a 3 parte din totu beneficiulu invetiatorescu in decursu de unu anu, socotitu de datulu aprobarii noului invetiatoriu.

Gorvia in 8 Maiu 1878.

Comitetulu parochialu

In contielegere cu D. Protopresbiteru alu Oravitiei.

3-

Concursu pentru parochi'a gr. or. rom. din *Tornea* comitatulu Cianadu cu beneficiile urmatoare: 36 jugere pamantu comassatu nrulu casiloru 90 cari contribuescu cu 2 mesuri de bucate, stolele indatinate.

Doritorii de a concurge la parochi'a acest'a, au produca testimoniulu despre absolvarea cursulu clarice si celu putienu 6 clase gimnasiale, testimoni de curatie si atestatu de conduit'a trecuta, — terminulu al garei se defige pe $\frac{2}{14}$. Iuliu a. c.

Totu odata recurentii suntu indrumati a se presente in vreo Duminica seu serbatore in decursulu acest'a, pana a-si arata desteritatea sa in cantari si oratoria la biserica din Tornea, — apoi recurserile sale provideute cu documintele recerute si intitulate catra comitetulu parochialu din Tornea a le trimite la oficiulu protopresbiteratu din Arad pana in 29 Iunie st. v, a. c.

Aradu in 24. Maiu 1778.

Comitetulu parochialu

In contielegere cu mine, Ioanu Ratiu, protopopulu Aradului

3-

Concursu se escrie pentru vacant'a parochie din comuna *Grebenatiu*, Cottulu Timisiului, protopresbiteratulu Vasluiului, cu terminu pana in 29. Iunie st. v. a. c.

Emolumintele acestei parochii suntu: un'a sesiune de 32 jugere de pamnetu aratoriu, birulu si stol'a indatinata dela 120 de case.

Doritori de a ocupa acest'a parochia, suntu avisati a-si trimite recursele lor instruate in sensulu statutulu organicu adresate comitetulu parochialu, Domnului prototteru Ioanu Popoviciu in Mercin'a per Varadia. — Recurentii suntu pofiti, ca se se presente in o duminica seu serbatore in biserica, spre a-si areta desteritatea in cantari, respective in oratoria.

Grebenatiu in $\frac{15}{5}$. 1878.

Comitetulu parochialu

In contielegerero cu Domnulu Ptop. tractualu.